

8. Наклонение на глагола

На ромския език са присъщи изявително и повелително наклонение. Езикът е загубил старото презказно наклонение, но значението му може да се изрази с помощта на други средства.

8.1. Повелително наклонение

Ромският език има две форми за повелително наклонение: една, която съответства на чистата глаголна основа и служи за образуване на 2л., ед.ч. и втора, при която окончанието за мн.ч. – (e)n се прибавя към същата основа. Така се образува 2л., мн.ч. Глаголи, които окончават на съгласна, получават окончание – **en**; а тези на гласна – **n**. Примери:

ед.ч.	мн.ч.
1. група: ušti от uštjav (ставам)	uštjen
dža от džav (вървя)	džan
šun от šunav (слушам)	šunen
ikal от ikalav (издърпвам)	ikalen

Глаголите **dav** (давам) и **lav** (взимам) във 2л., ед.ч. имат форма **de**, диал. **di** и **le**, диал. **li**, от които се образува мн.ч.: **den**, диал. **din** и **len**, диал. **lin**.

ед.ч.	мн.ч.
2. група	
sikhav от sikhavav (показвам)	sikhaven
3. група	
sikhljov от sikhljovav (уча)	sikhljoven
4. група	
kaljar от kaljarav (почерням)	kaljaren
5. група	
trade от tradav (пътувам)	traden